

Sygnatura akt XI C 767/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. L.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. L. na rzecz strony powodowej (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 3 746,84 zł. (trzy tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 897 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 767/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2015r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. akt VI Ne-e 275669/15) strona powodowa (...) (...) z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej K. L. kwoty 3 746,84 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 14 lutego 2015r. oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana w dniu 10 kwietnia 2009r. zawarła z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowę o przyznanie limitu kredytowego, na mocy której bank postawił do dyspozycji pozwanej kwotę limitu kredytowego, natomiast pozwana zobowiązała się do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami. Wierzytelność względem pozwanej została zbyta na rzecz strony powodowa na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014r.; strona powodowa nabyła wierzytelność względem pozwanej w łącznej wysokości 3645,59 zł. , na którą składa się kwota 1373,31 zł. z tytułu należności głównej, odsetki umowne w wysokości 435,60 zł, odsetki karne w kwocie 1627,98 zł., koszty w wysokości 208,70 zł. Na kwotę dochodzona pozwem składa się kwota 1373,31 zł. z tytułu należności głównej, odsetki umowne w wysokości 435,60 zł, odsetki karne w kwocie 1627,98 zł., koszty w wysokości 208,70 zł. oraz odsetki ustawowe od kapitału naliczone przez powoda od dnia 1 lipca 2014r. do dnia wniesienia pozwu w wysokości 101,25 zł.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na zasadzie przepisu art. 505³³ §1 kpc przekazał sprawę do rozpoznania Sadowi właściwości ogólnej pozwanej.

W dniu 10 lipca 2015r. strona powodowa, uzupełniając braki formalne pozwu w trybie art. 505³⁷ kpc, podtrzymała żądanie pozwu.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2016r. pozwana uznała żądanie pozwu i oświadczyła, że chce spłacić zadłużenie w ratach po 200 zł. miesięcznie. Wskazała, że zamierza podjąć pertraktacje ugodowe ze stroną powodową.

W piśmie z dnia 5 lipca 2016r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu w całości wskazując, że pozwanej została przesłana pisemna propozycja ugody jednakże do dnia 4 lipca 2016r. pismo nie zostało podpisane przez pozwaną i odesłane do strony powodowej.

Sąd zważył co następuje:

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 stycznia 1999 roku, sygn. akt I ACa 890/98, OSA 1999 r., nr 11-12, poz. 52).

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 października 1976 r., sygn. akt II CRN 232/76, OSNCP 1977 r., nr 5-6, poz. 101, oraz z 14 września 1983 r., sygn. akt III CRN 188/83, OSNCP 1984 r., nr 4, poz. 60).

W obecnym stanie prawnym, Sąd nie jest uprawniony do badania, czy uznanie powództwa jest zgodne z obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Podejmowanie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej przez Sąd byłoby bowiem sprzeczne z wyrażoną *expressis verbis* zasadą związania Sądu uznaniem powództwa. Dopiero w sytuacji, gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub ma na celu obejście prawa, ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, Sąd może przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwaną. Okoliczności sprawy w zakresie niezbędnym do oceny uznania, były bezsporne. W świetle powyższego Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanej o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

Jak już była o tym mowa, Sąd nie przeprowadzał postępowania dowodowego, poza dowodami z dokumentów, uznając za prawdziwe twierdzenia podawane przez stronę powodową w pozwie. Przyjmując zatem, że uznanie powództwa w niniejszej sprawie nie jest sprzeczne z prawem, ani nie zmierza do obejścia prawa, jak również jest zgodne z zasadami współżycia społecznego – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej 3 746,84 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na zasadzie przepisu art. 98 kpc; na kwotę zasądzoną w pkt II wyroku składa się kwota 600 zł. z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z treścią przepisu § 6 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (przepisy tego rozporządzenia miały zastosowanie w przedmiotowej sprawie a to wobec okoliczności, że pozew wniesiony został w dniu 13 lutego 2015r.), kwota 100 zł. z tytułu zwrotu opłaty od pozwu, kwota 30 zł. z tytułu opłaty od zażalenia oraz kwota 150 zł. z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym zgodnie z treścią przepisu § 13 ust. 2 pkt1) cytowanego rozporządzenia. W ocenie Sądu nie zachodziły przesłanki do zastosowania przepisu art. 101 kpc. Wprawdzie pozwana uznała jego żądanie, to jednak nie sposób przyjąć, iż nie dała on powodów do jego wytoczenia, a jest to przesłanka *sine qua non* do zastosowania wskazanego wyżej przepisu. W świetle poglądów doktryny i orzecznictwa, pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, jeżeli jego stosunek wobec roszczenia powoda, oceniony zgodnie z doświadczeniem życiowym, usprawiedliwia wnioszek, że powód uzyskałby zaspokojenie swojego roszczenia bez wytoczenia powództwa. Taka sytuacja nie zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 333§ 1 pkt 2) kpc Sąd z urzędu winien nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, jednakże w sytuacji, kiedy pozwana wniosła o rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, przepis ten nie ma zastosowania.

W myśl przepisu art. 320 k.p.c. rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. W doktrynie podnosi się, iż takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (tak np. A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX, 2011). Chodzi więc o wyznaczenie takiego terminu który z jednej strony mógłby umożliwić pozwanemu wykonanie orzeczenia w sposób dla niego najmniej dotkliwy i nie narażający na nadmierne straty, termin ten musi jednakże z drugiej strony uwzględniać słuszne interesy powoda i nie narażać go na dalsze szkody. Przywołana norma ma charakter materialno prawny i może być stosowana z urzędu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 sierpnia 2015 roku, I ACa 186/15, LEX nr 1797171) . W ocenie Sądu wniosek pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty w kwocie po 200 zł. miesięcznie nie zasługiwał na uwzględnienie. Powódka w żaden sposób nie uzasadniła swojego wniosku, nie podała żadnych okoliczności pozwalających na ocenę, czy w odniesieniu do powódki zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, uzasadniający zastosowanie dobrodziejstwa rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Ponadto termin półtoraroczny (przy uwzględnieniu wniosku powódki i rozłożenia świadczenia na 18 rat) w ocenie Sądu nie uwzględnia słusznych interesów powoda i naraża go na dalsze szkody, zważywszy, że strona powodowa wyszła z inicjatywą polubownego załatwienia sporu, z czego pozwana nie skorzystała pomimo wcześniejszych deklaracji.